El lladre d’ombres

El que li va ocórrer al senyor Turell no acostuma a passar cada dia. Ell, un home meticulós i primmirat com n´hi ha pocs, que gairebé mai no trencava la seva rutina i ... PATAPAF, havia perdut o li havien robat l’ombra, vés a saber.

Aquella tarda feia un sol espaterrant. Tothom suava la cansalada. I el senyor Turell, després de prendre un bon bany d’aigua freda, va decidir sortir a estirar les cames fins al port per rebre una mica de ventet del mar i refrescar-se una estona.

Seuria a la terrassa d’un bar, a l’aire lliure, demanaria un refresc i després, quan la lluna lluís al cel com un formatge, aturaria un taxi i, cap a casa falta gent!, se n’aniria a sopar i a llegir alguna novel·la d’aventures. I en acabat a dormir, que l’endemà seria un altre dia.

Dit i fet. Així que es va haver banyat, es va posar el seu elegant vestit d’estiu i tot xano-xano va adreçar els seu passos Rambla avall.

Els carrers eren plens de gent que passejava amunt i avall o que s’aturava per comprar-se un geladot de quatre boles o per beure´’s un granissat de llimona mentre contemplaven una colla que feien un número de circ.

Ell va arribar al moll i va estar-se una bella estona examinant l’aigua del port, que més que un tros de mar semblava una bassa d’oli.

Les gavines xisclaven esvalotades i algunes es capbussaven per veure si atrapaven algun peixot despistat que tragués el morro de l’aigua.

Quan va començar a notar cansament, va escollir un bar tranquil, s’hi va asseure i va fixar la mirada en un vaixell que lliscava lentament just per damunt de la corda de l’horitzó.

La seva ombra l’acompanyava, com sempre, i imitava tots els seus moviments com si fos una mona d’aquelles que ho copien tot.

El cambrer semblava que no tenia pressa i no es decidia a sortir del bar per saber què volia el senyor Turell. Ell, quan se li va acabar la paciència – ja li feien mal els dits de tant per allò que fem amb ells quan volem cridar l’atenció d’un cambrer , es va aixecar de la cadira i .ben decidit, va encaminar-se cap al taulell del bar.

Amb un pèl d’ironia va dir:

- Si no li sap greu, senyor cambrer, voldria un refresc. I m’agradaria poder-me’l beure abans de mitjanit. Si no li han de caure els anells, me’l podria servir?

El cambrer, que no estava per gaire orgues, li va dir que en aquesta vida tot arribava i que les tortugues vivien molts anys perquè anaven a poc a poc i tenien molta paciència.

LIVEWORKSHEETS

El senyor Turell, que sempre ha estat un home de pau, va girar cua i se'n va tornar cap el seu seient. Just quan anava a seure i mentre es treia el mocador de la butxaca per eixugar-se la suor que li regalimava per entre els plecs del coll, es va adonar que no portava a sobre la seva ombra.

- Òndia! - va exclamar, i va fer el gest instintiu de posar-se les mans a les butxaques dels pantalons i de l'americana com si hagués perdut la cartera.

Va començar a mirar per terra, però tot va ser inútil. No hi havia ni l'ombra de la seva ombra.

Jaume Cela, *El lladre d'ombres* (El vaixell de Vapor)

Després d'haver llegit el text, respon les preguntes següents, triant l'opció adequada. Només una opció és la correcta.

1.- Segons el teu parer, l'expressió "estirar les cames de camí al port" vol dir:

- Fer estiraments de camí al port
- Caminar fent les passes molt llargues.
- Sortir a caminar.

2.- "No estava per gaires orgues" ús una frase que podíem **interpretar** com:

- No sap tocar cap instrument musical.
- No estar de bon humor.
- No tenir gaire temps.

LIVEWORKSHEETS

3.- El senyor Turell no està gaire content amb el servei del cambrer perquè...

- S'ha equivocat en la beguda.
- És molt lent.
- Ha servit a uns clients abans que a ell.

4.- Després del nom de l'autor, surt el títol del llibre, i després surt «El Vaixell de Vapor». Què creus que és això?

- El nom del bar on pren un refresc.
- On va ell pujat quan es dirigeix al port.
- El nom de l'editorial on han publicat el llibre.

LIVEWORKSHEETS